

Életvezetők (Minden hiába forrás)

Vonszolom magam. Csak vonszolom. Cipelem ezt a testet. Nevezd ki bárkinek bármit rajta.

A kedvéért hivatalos formát öltök. Meteorológiai szolgálat megfigyelő-részlege, falfirka egy koszos pályaudvaron. Erőt demonstrálhatsz vele. Demonstrálj fiatalságot, ha kérhetem. Kártyázd el fiatalságomat. Legyél kéz alatt a mesterem. Legyél a szűzkéz ernyedése.

Én csókolnám azt a kezet, amelyik először int, de amelyik először is csatant az arcon. Felém fordította másik tenyerét aztán. Kórházba juttatott, mutatom, az ott a heg nyoma, na, az meg itt. A cigány fiút, magam mellett, a halálos ágyán, még órákig mulattatom. Leesett az első hó, amikor maga a fehérség is csak döbbenet. Bekékült a száj hamar.

Tudod, hogy mennyire félek. Te bezzeg nem tudod, neked milyen. Mint a hidegben a körúton szobrozók, és akkor ki törődik még a külvárosi éggel. Szúr, csavar, mondhatatlan idegállapot az este. Mint szentek életéről szóló híradás, mint könyv lapjai egy angyalarcban. Te bezzeg csak mímeled, hogy így peregnek sós vizek, és megállnak emberi mélyedésbe vetve.

Amiért idetévedtem, tévedtem már párszor. Fiatal, sikeres nő vagy. Nekem felróhatod, hogy én férfiként egy csódtömeg. De a súlyt meg nem mérheti, aki egész felsőtestét elhúzná tőle. Olvass végre az arcból. Vagy azt hiszed, neked mindent szabad, mint halandó félistenek, dőzsölnek, tivornyáznak, de a takarításra már nem futja a tengernyi lendületből.

Te kérlelhetetlen kapaszkodó. Te úgy vagy itt, hogy legyintesz, a múltamat átírhatod. Téged akartalak leszúrni a konyhakéssel, a te gyomrodba ökölrel csaptam, aztán nyáladzva visszarévedtem, öledben jobb álmom jött el, mint szanatóriumba azelőtt nap.

Ilyen távolság van közted és köztük.